

ZENTAI ADÉL

Carpe Diem

Halász Gábornak

Kis, sánta bogár volt. Az a jelentéktelen fajta, amelynek reszketeg lépteit csak a könnyörtelen lassúsággal poroszkáló idő visszhangozza néha-néha vissza. Sovány, formátlan potrohát ügyetlenül billegtetve, mélabúsan ballagott át a vattacukor-illatú körtéket és kövér almákat ringató, buja fákkal szegélyezett kerten. Át a dércseppeket hullató, hajlékony fűszálak tánckarán, elhaladva a rozsdás, öreg kút mellett, melynek sáros vizében minden reggel bágyadtan szemlélte meg sapadt tükörképét. Ugyanis ott állt, egészen a kert szélén, délcegen, szomorúan egy fenyő. Ezüst leveleiről minden hajnalban lecsorgatta a menekülő hold utolsó sugarait, várva, hogy a lustán vakaródzó nap bronz-leheletével életre keltse az álmodó világot. A sánta bogár ilyenkor szeretett megérkezni. Felkapaszkodott a fenyő legalacsonyabb ágára, kacska lábaival átölelve a karcsú, hideg tűlevelek egyikét, sóváran belélegezve a csordogáló gyanta émelyítő illatát. Alkonyatkor is szeretett némán, izgatottan, a fenyőhöz lopakodni, és nagy, kerek bogárszemeivel követni az izzó napot, ahogyan először lustán a szomszéd házak cserép vállaira telepszik, majd lassan, vörösen a semmibe csorog onnan. Vagy egyszerűen csak élvezni, ahogy a játékos, rózsaszín délután kacéran meg-megcsiklandozza arcát. Ilyenkor a szomorú, délceg fenyő karcsú tűi tikkadtan sóhajtoztak a perzselő nyári napsütésben, telente panaszosan nyögtek az egykedvűen terpeszkedő, vakító hórétegek alatt, hogy aztán ősszel és tavasszal titokzatosan sustorogjanak az ébredő, álomba merülő kristályvilágban. A kis, sánta bogár cserébe hálásan dörögölte apró lábait, mintegy dobszerenádot rögtönözve, a fenyő leveléhez. Bár nem értették egymás nyelvét, mégis pontosan tudták, ugyanarról beszélnek.

Hanem egyik reggel a kis, sánta bogár, mielőtt szokásos útjára indult volna, a nyújtózkodó, feltápáskodni készülő nap első sugarainak fehér fényében valami szokatlant pillantott meg. Vékony, imbolygó száron ülő, formás levélkelyhében nagy, lilaszoknyás virág szépítkezett a félhomályban. Fodros szirmain a dércseppek, mint huncut üveggolyók gurungáztak ide-oda. Bódító illata akár egy elszabadult selyemkendő, virgoncan röpködött a kert alvó fái között. A kis, sánta bogár megbabonázva figyelte a pompás teremést. Onnantól kezdve egész álló nap a virág körül settenkedett, sovány, formátlan potrohát a lehető legügyesebben

billegtetve, kacska lábait fűgén, kackiásan egymás mellé rakosgatva. Mikor a nap teljesen eltűnt a remegő, bársony horizont mögött, a kis, sánta bogár megszólította a lila virágot. Bár a virág nem értette, készségesen meghajtotta magát, hogy apró vendége formás levélkelyhébe huppanhasson. És a bogár egész éjszaka csak feküdt a kövér, ragacsos virágporszemek között, és bámulta, ahogy a hold vékony ezüstkaraja, amelyet majdnem lenyelt a néma, végtelen éjszaka, lassan, szomorúan poroszkál a halovány csillagfényben.

Reggel azonban a bogár a virág köhécselésére ébredt. Gyorsan lekászálódott a fagyos, csípős leheletű földre, és aggódva figyelte hódolata bájos tárgyát. A lila szoknyás kishölgy minden erejét megfeszítve próbálta lankadt szirmait összezárni, de mindhiába, azok mozdulatlanul tárták az éledező kert elé kelyhe minden báját. És a kis, sánta bogár tudta, hogy mindez miatta van, hogy a virágok éjszaka összezárják szirmaikat, hogy nehegy megfázzanak a fagyos, éjszakai csillagszélben. És egész álló nap új barátja mellett gubbasztott, és tehetetlenül hallgatta, ahogy az nyögdecsel, vágyakozik a nyári napmeleg ölelése után. És este, mikor a virág egy utolsót vonaglott, majd ernyedten elterült a részvétteljesen ringatózó fűkoszorúban, keserűen elindult vissza a kert másik, távoli végébe.

Útközben arra gondolt, hogy akármennyire is fáj a szíve érte, úgysem értették egymást a lilaszoknyás, csinos virágocskával. Mire a vattacukor-illatú körtét és kövér almákat ringató, buja fákhöz ért, és átszelte a dércseppeket hullató, hajlékony fűszálak tánckarát, elhaladva a rozsdás, öreg kút mellett, melynek sáros vizében aznap este is megszemlélte sápadt tükörképét, egészen megnyugodott. Beleszagolt a friss, alkonyati levegőbe, és sovány, formátlan potrohát ügyetlenül billegtetve, elindult a kert gubancos deszkakerítéssel szegélyezett, omladozó sarka felé.

Ekkor a háztetőkön könyöklő, lusta nap bordón derengő fényében valami irtózatot pillantott meg. Pontosabban valaminek az irtózatot hiányát. A földből élettelenül meredt felfelé és feszült a készülődő éjszaka szürke vásznának egy csonk. A kis, sánta bogár kétségbeesetten rohanguált körbe-körbe, minduntalan belebotolva a szerteszt heverő, hideg tűlevelekbe, a még ragacsos, émelyítő illatú gyantacseppekbe és a magukra maradt, kicsi, kék zuzmógombákba. Végül megtalálta. Ott feküdt, nem messze a fagyott, fekete földön. Ágait durva spárga szorította törzséhez. A kis, sánta bogár, bár ezúttal nem kellett másznia, ólomsúlyú, kacska lábait alig tudta megmozdítani. Lefeküdt a szomorú, délceg fenyő legfelső ágára, és nem mozdult többet.

Abban az évben jeltelen, szürke karácsony volt. Az ünnep egyetlen díszét a pompásan feldíszített karácsonyfa adta. A halott fenyő, amelynek ágai panaszosan nyögtek a kevélyen ringatózó szaloncukrok, kövér mézeskalácsok és kacér csillagszórók súlya alatt. És amelynek legfelső ágán egy halott kis jószág bámult üres, tágra nyílt szemmel az elmúlás fényes, szivárványos üveggömbjeibe.